

عنوان مقاله:

زبان معماری بومی

محل انتشار:

دومین همایش ملی هنر تبرستان (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

روح الله رحیمی - عضو هیئت علمی، دانشگاه مازندران، دانشکده هنر و معماری

ندا صمیمی طهرانی - دانشجوی کارشناسی، دانشگاه مازندران، دانشکده هنر و معماری

خلاصه مقاله:

زبان را می توان تجلی فرهنگ در محیط دانست زیرا مکان ها از انسان معنا می گیرند و انسان نیز مجموعه های از باورها و اندیشه هایی است که فرهنگ آن ها را شکل می دهد. معماری بومی هر منطقه نیز دارای مشخصه ها و خصوصیات قابل تشخیصی است که یک زبان مشترک دارند و آن زبان، زبان معماری بومی است. همان طور که زبان از عناصر و ساختار گوناگونی تشکیل شده است و آن عناصر شامل واژگانند، عناصر معماری بومی نیز شامل پنجره، پله، ایوان، مصالح، رنگ و غیره می باشد. همان طور که طبان دارای گرامر است، گرامر معماری بومی هم فرهنگ، خصوصیات اجتماعی، اقلیمی، فرهنگی، کالبدی است. زبان دارای گویش های مختلفی است و معماری بومی نیز دارای عناصر متفاوتی است که از لحاظ کلی دارای یک سری مشخصه ها و خصوصیات قابل تشخیص است که این عناصر در یک کل به هم پیوسته یکدیگر را تکمیل می کنند و در تمامی مناطق خوانا و قابل تشخیص می باشند. در این تحقیق با روش تحلیلی- تاریخی با توجه به گوناگونی معماری بومی سعی شده است تا اصول کلی مشترک بین آنها که منجر به خوانایی و قابل تشخیص شدن این نوع معماری و در واقع زبان مشترک آن در تمام مناطق شده است بپردازیم.

کلمات کلیدی:

زبان، معماری بومی، معماری ایران، اصول مشترک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/283286>

